

Књига пророка Данила — број педесет два

Откривање пророчке загонетке: Данилова визија и успон царстава

Jeff Pippenger

2024-01-16

У претходном чланку указали смо да је Гаврило изнео закључак „последњег гнева“ како би, на основу два сведока, потврдио датум 1844. године. Милер је разумео „седам времена“ из Левитске двадесет шесте главе, које се извршило над царством Јудиним, али никада није дошао до тачке да сагледа сврху и однос суда „седам времена“ над оба, северним и јужним, царствима Израелевим. Да ли је икада препознао разлику „последњег гнева“ у деветнаестом стиху, сумњиво је, мада је несумњиво у општем смислу разумео да је „гнев“ био „седам времена“. Светлост о првом и последњем гневу Палмони је открио 1856. године, али је она била одбачена 1863. године. Ипак, Милерова порука о „седам времена“ била је исправна, мада ограничена.

Miler ne bi prepoznao da je mali rog paganskog Rima uzdigao i uzvisio paganizam, u jedanaestom stihu osmog poglavlja knjige proroka Danila, jer je za Milera izraz „ukloniti“ u sva svoja tri pojavljivanja u Danilu jednostavno značio odstraniti. Ipak, njegova poruka je i dalje bila ispravna, premda ograničena.

Милерити јесу препознали да је „светиња“ у једанаестом стиху била пагански храм у граду Риму (Пантеон), али јеврејски језик није био оно на чему се њихова порука заснивала. Милерова порука била је усредсређена на пророчко време. Историја у којој је њихова порука била отпечаћена спречила их је да сагледају Сједињене Државе као шесто царство библијског пророштва, али, више од тога, спречила их је да сагледају папство као пето царство библијског пророштва.

Принуђени историјом у којој су живели, применили су пророчанства у складу са својим очекивањем скорог Христовог повратка, и били су разочарани, али је њихова порука била исправна. Када Гаврило у стиховима петнаест до двадесет седам даје тумачење двеју визија, Милерово разумевање спречило га је да схвати шире откривење о царствима које је било представљено родним осцилирањем малог рога у стиховима девет до дванаест. Милерити у Гавриловом тумачењу виде само Рим као четврто и коначно земаљско царство.

И догоди се, кад ја, ја Данило, видех виђење и потражих његово значење, гле, стаде преда мном као обличје човека. И чух глас човечји између обала Улаја, који повика и рече: Гаврило, објасни овоме човеку виђење. И он дође близу места где сам стајао; а кад дође, уплаших се и падох ничице; али ми он рече: Разуми, сине човечји, јер се виђење односи на време краја. А док ми је говорио, падох у дубок сан лицем к земљи; но он ме се дотаче и постави ме усправно. И рече: Ево, даћу ти да знаш шта ће бити на крају гнева; јер ће у одређено време доћи крај. Ован кога си видео, што имаше два рога, јесу цареви Мидије и Персије. А јарац је цар Грчке; и велики рог што му је међу очима јесте први цар. А то што се сломи, те настадоше четири на његовом месту, значи да ће четири

царства настати из тог народа, али не у његовој сили. И у последње време њиховог царства, кад преступници наврше меру, устаће цар дрска лица и вичан загонетним стварима. И сила ће му бити моћна, али не његовом сопственом силом; и чудесно ће пустошити, и напредоваће, и деловаће, и погубиће моћне и свети народ. И својом вештином учиниће да превара напредује у његовој руци; и узвисиће се у срцу своме, и миром ће погубити многе; устаће и на Кнеза над кнезовима, али ће бити сломљен без руке. А виђење о вечери и јутру, које је казано, истинито је; зато ти запечати виђење, јер је за многе дане. И ја, Данило, онемогах и боловах неколико дана; потом устах и обављах цареве послове; и бејаш запрепашћен виђењем, али га нико не разумеде. Данило 8:15–27.

Иако је Данило примио виђење о реци Улају (које се сада налази у процесу испуњења), у историји Вавилона, прво царство је изостављено из виђења. Оно је било укључено као глава од злата и као лав у другом и седмом поглављу, али је у осмом поглављу наглашено пророчко обележје да је Вавилон уклоњен и потом обновљен. Навуходоносор је предобразио смртну рану папства када је био отеран од људи за „седам времена“, предображавајући тако симболичних седамдесет година током којих је тирска блудница заборављена. У осмом поглављу Данилове књиге, Вавилон је заборављен међу царствима библијског пророштва, и виђење почиње са Међанима и Персијанцима (овном), за којима следи Грчка (јарац).

Царство Александра Великог распало се на четири царства мање силе од Александрове, као што је то такође било представљено у седмој глави леопардом који је имао четири крила и четири главе. Четири представља свеопштост света, као што је приказано севером, истоком, југом и западом. У осмом стиху осме главе појавише се четири знаменита рога према четири ветра небеска. У седмој глави четири крила Грчке стоје у сагласности са четири ветра из осме главе, а четири главе Грчке стоје у сагласности са четири знаменита рога. Четири главе и четири знаменита рога представљају четири царства на која се Александрово првобитно царство распало, а четири крила и четири ветра представљају четири подручја поделе. Важно је уочити разликовање у овој поенти, јер оно представља аргумент који су милерити имали против традиционалног протестантског разумевања четвртог царства Рима.

На Авакумовим таблицама, представљеним пионирским картама из 1843. и 1850. године, постоји само један приказ који не илуструје пророчку примену, и он се тиче разликовања између четири главе и знаменита рога, и четири крила и ветрова. У настојању да замагли истину о Риму као четвртом царству библијског пророчанства, Сатана је увео расправу о истинитом или лажном значењу четири главе и знаменитих рогова, и четири крила и ветрова. Сатана је то учинио јер књига пророка Данила јасно показује да у књизи Даниловој постоји један посебан симбол који је утврдио виђење. Део доказа који утврђује тај симбол налази се у четири главе и знаменитим роговима, и четири крила и ветровима. Протестанти су заступали сатански поглед на ову расправу, а расправа је била толико значајна за милеритску историју да су је унели на карту. Сила која у књизи Даниловој утврђује „chazon“ виђење поистовећена је као „разбојници народа твога“, а протестанти су ту силу поистовећивали са једним из дугог низа сиријских царева по имену Антиох Епифан, док ју

је Милер поистовећивао са Римом.

И у то време многи ће устати на цара јужнога; и одметници из твога народа узвисиће се да утврде виђење; али ће пасти. Данило 11:14.

Антиох је био један од царева, у низу царева који су потекли из једног од четири царства на која се Александрово царство распало. Мали рог из деветог стиха осме главе Данила уследио је после Александровог царства, а девети стих каже да је из једнога од њих изашао мали рог.

И из једнога од њих изиђе мали рог, који нарасте веома велик према југу, и према истоку, и према красној земљи. Данило 8:9.

Расправа о томе да ли Рим успоставља виђење, или га успоставља слаб и прилично безначајан сиријски цар, укључује и расправу о томе да ли је сила малог рога изашла из једнога од четири рога, или из једнога од четири ветра. То и није нека нарочита расправа, јер су историја и пророштво јасни да Рим није био потомак грчког царства, него да је Рим био нова сила. Ако је Рим био четврто царство, онда „један од њих“ из деветог стиха мора бити један од четири ветра или крила. Ако је то био Антиох Епифан, он је изашао из рога Сирије.

Милерити су препознали да ће сила представљена као „одметници из твога народа“ устати против Христа.

„И због своје лукаве политике учиниће да превара напредује у његовој руци; и узвисиће себе у своме срцу, и миром ће погубити многе; устаће и против Кнеза над кнезовима; али ће бити сломљен без руке.“ Данило 8:25.

„Кнез над кнезовима“ је Христос, а Антиох Епифан је живео много пре Христовог рођења, те су милерити указали на ту чињеницу на карти из 1843. године. На карти су унели датум 164, који у стварности нема никакву библијску референцу, већ је једноставно био напомена која означава значај расправе о четвртом царству између Милера и протестантских теолога. Поред године „164“ на карти су написали: „Смрт Антиоха Епифана који, наравно, није устао против Кнеза над кнезовима, пошто је био мртав 164 године пре него што се Кнез над кнезовима родио.“

Данас адвентизам учи да су „разбојници из твога народа“ Антиох Епифан, као што то учи и отпало протестантство, упркос чињеници да је надахнуће забележило да је „карту из 1843. године управљала рука Господња и да не треба да буде измењена“. Милерити су знали да је цар сурова лица био Рим, те нису били поколебани сатанском науком која подрива способност да се утврди визија „chazon“. Библија јасно каже да, где нема визије, народ пропада.

Где нема визије, народ пропада; а ко држи закон, блажен је. Приче Соломонове 29:18.

Виђење које Соломон означава у том стиху јесте виђење „chazon“, које је у тринаестом стиху осмог поглавља Данила виђење које поистовећује паганизам и папство као силе које газе светињу и војску. За милерите, те две пустошеће силе представљале су четврто царство

библијског пророчанства, и без препознавања четвртог царства Рима (разбојника твога народа), не би били у стању да утврде виђење. „Разбојници твога народа“ у четрнаестом стиху једанаестог поглавља Данила требало је да устану против цара јужног, узвисе се, утврде виђење и падну. Рим је испунио сваку од тих одлика.

У седмом поглављу, четврто царство је изричито означено као „различито“ од царстава која су му претходила.

После тога видех у ноћним виђењима, и гле, четврта звер, страшна и ужасна, и веома силна; и имаше велике гвоздене зубе: прождире, ломи у комаде, и остатак гази ногама својим; и беше различита од свих звери које беху пре ње; и имаше десет рогова.... Тада пожелех да дознам истину о четвртој звери, која беше различита од свих других, прекомерно страшна, чији зуби беху од гвожђа, а нокти од бронзе; која прождире, ломи у комаде, и остатак гази ногама својим; И о десет рогова што беху на њеној глави, и о другом који израсте, пред којим три падеше; управо о оном рогу који имаше очи, и уста која говораху веома велике ствари, чији изглед беше моћнији од изгледа његових другова. Данило 7:7, 19, 20.

Četvrto carstvo iz sedme glave Danila bilo je dvaput označeno kao „različno“ od carstava koja su mu prethodila. Kada bi „mali rog“ iz devetog stiha bio samo nastavak sirijskog roga (Antioha Epifana), ne bi bio različit. Zveri koje su prethodile Rimu u sedmoj glavi bile su lav, medved i leopard, sve životinje koje zaista postoje u prirodi; ali kada je reč o četvrtoj zveri sa гвозденим зубима i месинганим noktима, Danilo nije znao ni za jednu prirodnu zver koja bi predstavljala onu strašnu zver koja je proždирала. Bila je različita. „Mali rog“ iz devetog stiha izишао je iz јednog od područja представљених sa četiri vetra i krila, a ne iz јednog od rogovа ili znamenitih.

Осма глава књиге пророка Данила каже да ће се „у последње време њиховога царства, када преступници наврше меру, подигнути цар дрска лица и вешт у загонеткама“. У „последње време њиховога царства“ (Грчке, која се распала на четири царства), у време „када преступници наврше меру“, подићи ће се нови цар.

„Сваком народу који је ступио на позорницу збивања било је допуштено да заузме своје место на земљи, да би се утврдило да ли ће испунити намере Стражара и Свеца.

Пророштво је пратило настанак и напредак великих светских царстава — Вавилона, Мидо-Персије, Грчке и Рима. Са сваким од ових, као и са народима мање моћи, историја се понављала. Сваки је имао своје раздобље кушње; сваки је подбацио, његова слава је избледела, а његова моћ ишчезла.“ Prophets and Kings, 535.

На крају („у потоње време“) царства Грчке, када се чаша њиховог времена кушања буде напунила („кад преступници наврше меру“), подићи ће се „цар дрског лица“. Тај цар ће разумети „тамне изреке“, јер ће говорити сасвим другачијим језиком од јеврејског језика Јудејаца или грчког језика претходног царства, јер ће говорити латински. То је царство Мојсије означио као народ који ће довести опсаду година 66. до 70. по Хр., где је, између осталог, глад била тако страшна да су Јудејци јели сопствену децу да би преживели.

Зато што ниси служио Господу Богу своме с радошћу и весељем срца, при обиљу свега; зато ћеш служити непријатељима својим, које ће Господ послати на тебе, у глади, и у жеђи, и у голотињи, и у оскудици свега; и метнуће ти гвозден јарам на врат, док те не истреби. Господ ће подићи на те народ издалека, с краја земље, брз као што орао лети; народ чијега језика нећеш разумети; народ сурова лица, који неће поштовати старца нити ће показати милост младоме; и јешће плод стоке твоје и плод земље твоје, док не будеш истребљен; и неће ти оставити ни жита, ни вина, ни уља, ни прираста говеда твојих, ни стада оваца твојих, док те не истреби. И опколиће те по свим вратима твојим, док не падну високи и тврди зидови твоји, у које си се уздао, по свој земљи твојој; и опколиће те по свим вратима твојим по свој земљи твојој, коју ти је Господ Бог твој дао. И јешћеш плод утробе своје, месо синова својих и кћери својих, које ти је Господ Бог твој дао, у опсади и у тескоби којом ће те непријатељи твоји притискати. Поновљени закони 28:47–53.

У другој глави Данила четврто царство било је представљено „гвожђем“, а Мојсије је указао на „народ“ који ће ставити „јарам од гвожђа“ на Јевреје. Тај „народ“ ће „истребити“ Јевреје, и биће хитар као орао, при чему је орао симбол Рима. То ће бити „народ“ „чијега језика нећеш разумети“, јер ће његов језик Јеврејима бити као „тамне изреке“. То ће бити „народ сурова лица“, како је у осмој глави Данила описан као „цар сурова лица“. И у „опсади“ Јерусалима Јевреји су јели своје „синове и кћери“.

Милер је у паганском Риму препознао силу коју је предсказао Мојсије, као и четврто „гвоздено“ царство из Данила 2, и „народ“ који је говорио латински, а не јеврејски или грчки. Милер није правио разлику између четвртог и петог царства библијског пророштва, јер су за њега оба једноставно била Рим. Стога, пошто се пагански Рим појављује у двадесет трећем стиху, он не би уочио разлику представљену у двадесет четвртом стиху. У виђењу је мали рог у стиховима девет до дванаест осцилирао од мушког ка женском, па опет ка мушком, па ка женском роду, а двадесет трећи стих одређује пророчке одлике паганског Рима; Гаврилово тумачење у двадесет четвртом стиху прелази на Рим у женском роду. Сила у двадесет четвртом стиху требало је да поседује „силну моћ“, „али не својом снагом; и чиниће чудесну пустош, и напредоваће, и деловаће, и истребиће моћне и свети народ.“

Папском Риму требало је да буде дата војна сила паганског Рима, и он ће уништавати Божји народ хиљаду двеста и шездесет година, од 538. до 1798. године. Он ће „чудесно“ уништавати, јер је то звер за којом се цео свет „чуди“, и то је била сила која ће „деловати и напредовати“ све док се не испуни прва огорченост која је била „одређена“ да се заврши 1798. године.

Zatim u dvadeset i petom stihu Gavrilo sledi oscilaciju uspostavlјenu u stihovima koje je tumačio Danilu, i ponovo se obraća paganskom Rimu, koji je putem drugačije vrste „politike“ okupio svoje carstvo, kako svedoče svi istoričari. „Lukavstvo“ paganskog Rima bilo je u tome da navede narode da se pridruže njegovom rastućem carstvu, i služio se obećanjem mira i blagostanja da izgradi carstvo, za razliku od prethodnih carstava koja su bila oblikovana jednostavno vojnom silom. Paganski Rim je takođe trebalo da „ustane protiv Kneza nad knezovima“, kao što je učinio kada je

Hrista postavio na krst Golgote.

Тада се Гаврило осврће на две визије које је тумачио Данилу, указујући да је визија „mareh“ о виђењу појаве (две хиљаде и три стотине дана) била истинита, и да је визија „chazon“ о гажењу светиње и војске од стране паганског Рима и папског Рима требало да буде „затворена (запечаћена)“ „за многе дане“ (до времена свршетка 1798. године).

Тада се Данило разболео за неко време, а затим се вратио своме послу, али још увек није разумео виђење „маре“, то јест виђење за које је Гаврилу било заповеђено да му га разјасни. Из тог разлога Гаврило ће се вратити у деветом поглављу, да доврши своје дело разјашњавања Данилу виђења „маре“.

У деветом поглављу књиге пророка Danila, Danilo је proučavao пророчку Реč и дошао до razumevanja кроз spise Мојсија и Јеремije. Јеремija је nazначио да će ropstvo у којем се nalazio trajати sedamdeset godina.

„I sva će ova zemlja biti pustoš i užas; i ovi će narodi služiti caru vavilonskom sedamdeset godina. A kada se navrši sedamdeset godina, pohodiću cara vavilonskog i onaj narod, govori Gospod, za njihovo bezakonje, i zemlju Haldejsku, i pretvoriću je u večne pustoši.“ Јеремija 25:11, 12.

Према Мојсију, ропство у земљи непријатеља одговарало би времену у којем би земља уживала своје суботе.

И учинићу земљу пустошју; и ваши непријатељи који пребивају у њој зачудиће јој се. И расејаћу вас међу незнабошце, и извући ћу мач за вама; и земља ваша биће пустош, и градови ваши развалине. Тада ће земља уживати своје суботе, докле год буде лежала пуста, а ви будете у земљи непријатеља својих; тада ће се земља одмарати и уживати своје суботе. Докле год буде лежала пуста, почиваће; јер не почиваше у ваше суботе, докле живљасте на њој. Левитска 26:32–35.

Данило је из Божје пророчке Речи, на основу два сведока, разумео да је Његов народ био расејан у непријатељску земљу, за које време ће земља уживати своје суботе. Разумео је оно што је писац Дневника разумео у погледу Јеремијиних седамдесет година.

А оне који умакоше мачу одведе у Вавилон; и бијаху слуге њему и синовима његовим до владавине царства Персијскога; да се испуни ријеч Господња из уста Јеремијиних, докле земља не ужива своје суботе; јер докле год лежаше опустјела, празноваше суботу, да се наврши седамдесет година. А прве године Кира, цара Персијскога, да би се испунила ријеч Господња из уста Јеремијиних, Господ подиже дух Кира, цара Персијскога, те он огласи по свему царству своме, и још стави и у писмо, говорећи: Овако вели Кир, цар Персијски: Сва царства земаљска даде ми Господ Бог небески; и он ми заповједи да му сазидам дом у Јерусалиму, који је у Јуди. Ко је међу вама од свега народа његова? Господ Бог његов нека буде с њим, и нека иде горе. 2 Дневника 36:20–23.

Данило је разумео да је Јеремијиних седамдесет година расејања у земљи непријатеља, док је земља уживала своје суботе, било засновано на проклетству „седам пута“ у Левитској

књизи двадесет шест, и у послушности том разумевању, испунио је заповеђени лек који је тамо дат онима који се најзад пробуде за своје расејано стање.

И на оне од вас који остану у животу пустићу малаксалост у срца њихова по земљама непријатеља њихових; и шум уздрманог листа гониће их; и бежаће као што се бежи од мача; и падаће кад их нико не гони. И падаће један преко другог као пред мачем, кад их нико не гони; и нећете имати снаге да се одржите пред непријатељима својим. И изгинућете међу незнабошцима, и прождреће вас земља непријатеља ваших. А који остану од вас, копниће у безакоњу своме по земљама непријатеља ваших; и такође ће копнети с њима у безакоњима отаца својих. Ако признају своје безакоње и безакоње отаца својих, с преступом којим ми преступише, и што су ишли насупрот мени; а и ја сам ишао насупрот њима и одвео их у земљу непријатеља њихових; ако се тада понизи необрезано срце њихово, и тада приме казну за своје безакоње: тада ћу се опоменути завета свога с Јаковом, и завета свога с Исаком, и завета свога с Авраамом опоменућу се; и земље ћу се опоменути. А земља ће бити остављена од њих и уживаће своје суботе, док буде пуста без њих; и они ће примити казну за своје безакоње; зато, баш зато што одбацише моје судове и што се души њиховој згадише моје уредбе. Али ни тада, кад буду у земљи непријатеља својих, нећу их одбацити нити ћу их се гадити да их сасвим затрем и да раскинем свој завет с њима; јер сам ја Господ Бог њихов. Него ћу се њих ради опоменути завета предака њихових, које изведох из земље египатске пред очима незнабожаца, да им будем Бог: ја сам Господ. Ово су уредбе и судови и закони које постави Господ између себе и синова Израилевих на гори Синају руком Мојсијевом. Левитска 26:36–46.

Данилова молитва у деветој глави обухвата сваки елемент савета за оне који се налазе расејани у непријатељској земљи. Та молитва треба да буде усклађена са његовом молитвом у другој глави, јер заједно представљају молитву оних из Откривења, једанаесте главе, који су били мртви на улицама онога великог града Содоме и Египта, и који налазе да су и сами били расејани. Док Данило приводи крају своју молитву, Гаврило се враћа да доврши дело објашњавања виђења „*tafeh*“, управо као што Свети Дух намерава да оствари за два сведока из Откривења, једанаесте главе.

И док још говорех, и молих се, и исповедах свој грех и грех народа свога Израиља, и износах своју молбу пред Господа Бога својега за свету гору Бога својега; да, док још говорех у молитви, онај човек Гаврило, кога видех у виђењу на почетку, долете брзо и дотаче ме око времена вечерње жртве. И поучи ме, и говораше са мном, и рече: Данило, сада изиђох да ти дам мудрост и разумевање. Данило 9:20–22.

Наставићемо ово проучавање у наредном чланку.

„Непосредно пре пада Вавилона, док је Данило размишљао о овим пророчанствима и тражио од Бога разумевање времена, дат му је низ виђења о успону и паду царстава. Уз прво виђење, како је забележено у седмој глави књиге пророка Данила, дато је и тумачење; ипак, пророку није све било разјашњено. ‘Моје ме мисли веома узнемирише’, записао је о свом тадашњем искуству, ‘и лице ми се измени; али ствар сачувах у своме

срцу.’ Данило 7:28.“

„Кроз друго виђење бачено је додатно светло на догађаје будућности; и на завршетку овога виђења Данило је чуо „једнога светог где говораше, и један светац рече неком светцу који говораше: докле ће трајати утвара?“ Данило 8:13. Одговор који је дат, „До две хиљаде и три стотине дана и ноћи; онда ће се светиња очистити“ (стих 14), испунио га је недоумицом. Усрдно је тражио значење виђења. Није могао да разуме однос између седмдесетогодишњег ропства, као што је било проречено преко Јеремије, и две хиљаде и три стотине година за које је у виђењу чуо небеског посетиоца како објављује да треба да протекну пре очишћења Божје светиње. Анђео Гаврило дао му је делимично тумачење; ипак, када је пророк чуо речи: „утвара ... биће за много дана“, он се онесвестио. „И ја, Данило, изнемогах“, бележи о свом искуству, „и боловах неколико дана; потом устах и вршах царев посао; и чуђах се утвари, али је нико не разуме.“ Стихови 26, 27.“

„И даље оптерећен ради Израилља, Данило је изнова проучавао Јеремијина пророчанства. Она су била веома јасна — толико јасна да је из ових сведочанстава забележених у књигама разумео „број година, за које дође реч Господња Јеремији пророку да ће се навршити седмдесет година пустошења Јерусалима“. Данило 9:2.

„С вером утемељеном на сигурној пророчкој речи, Данило је молио Господа за брзо испуњење ових обећања. Молио је да се сачува част Божја. У својој молитви потпуно се поистоветио с онима који су заостали за божанском намером, исповедајући њихове грехе као своје сопствене.“ Пророци и цареви, 553, 554.